

Κεφάλας Παναγιώτης: ΕΠΕΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΥΦΙΕΡΟ

Στη μεγάλη σφαγή του Μανιακίου, εκτός από τον Παπαφλέσσα, θυσιάστηκαν και αρκετοί ακόμη καπεταναίοι μεταξύ των οποίων και ο Παναγιώτης Κεφάλας, που σύμφωνα με ορισμένους ιστορικούς σκοτώθηκε στα ταμπουρία ενώ σύμφωνα με άλλους ιστορικούς, μετά την πτώση του Μανιακίου, διέσπασε τις γραμμές του εχθρού και σκοτώθηκε σε συμπλοκή ανάμεσα στα χωριά Κοντογόνη και Μαργέλι. Ανεξάρτητα που σκοτώθηκε είναι χρέος της εφημερίδας να παρουσιάσει στους αναγνώστες της τον ήρωα Παναγιώτη Κεφάλα του Γεωργίου. Ο Παναγιώτης Κεφάλας γεννήθηκε στο Δυρράχι το 1785. Νεαρός ακόμη ίδρυσε ομάδα κλεφτών από συγγενείς και φίλους του Δυρραχίτες. Είχε μέσα του τη φλόγα της λευτεριάς και έτρεφε μεγάλο μίσος για τους κατακτητές. Όταν τον Ιανουάριο του 1806 οι Τούρκοι βάλθηκαν να ξεκάνουν τους κλέφτες του Μοριά, έμεινε στα Σαμπάζικα και προστάτευε την περιοχή του, συνεργαζόμενος με το φίλο και κουμπάρο του Παπαφλέσσα, τον αδελφό του Νικήτα Δικαίο (Φλέσσα) και λίγους ακόμη κλέφτες, αλλά δεν ήταν προκλητικός προς τον κατακτητή. Το 1815 στην τοποθεσία Κουβαράς, σκότωσε τον Τούρκο φοροεισπράκτορα Σπανό και τη συνοδεία του. Το καλοκαίρι του 1817 μαζί με τους: Παπαφλέσσα, τον αδελφό του Νικήτα Δικαίο (Φλέσσα), τον Παναγή Κολοβό από το Λεπίνι και λίγους ακόμη κλέφτες της περιοχής, ήλθαν σε ένοπλο σύγκρουση με απόσπασμα τουρκικού στρατού υπό τον Χασάν Αγά, για θέματα που αφορούσαν τα χωράφια της Ιεράς Μονής του Αγίου Γεωργίου Ρεκίτσας. Οι Έλληνες μαχητές ήταν ολιγάριθμοι και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Ο Παναγιώτης Κεφάλας για να γλιτώσει το θάνατο πέρασε και εγκαταστάθηκε στη Μεσσηνία κάνοντας το μυλωνά στο μύλο του Παπατσώνη. Το 1819 μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία. Από το Δεκέμβριο του 1820 που ο Παπαφλέσσας επέστρεψε στο Μοριά, έγινε η σκιά και το δεξί του χέρι. Τον Ιανουάριο του 1821 στη σύσκεψη της Βοστίτσας (Αίγιο), ο Παπαφλέσσας απείλησε έμμεσα τους προεστούς και τους αρχιερείς που μετείχαν δια της παρουσίας του αδελφού του Νικήτα Δικαίου (Φλέσσα) και του Παναγιώτη Κεφάλα. Τις πρώτες ημέρες του Μαρτίου του 1821 έγινε μυστική σύσκεψη Φιλικών στο Δυρράχι στην οποίαν μετείχαν οι: Αναγνωσταράς, Νικηταράς, Παπαφλέσσας, Κεφάλας, Νικήτας Δικαίος και άλλοι. Την 20η Μαρτίου 1821 παρέστη στη λειτουργία που έγινε στην εκκλησία του Λίθου (κεντρικού οικισμού του Δυρραχίου) και ο Παπατούρτας εξεφώνησε εμπνευσμένο λόγο για την επικείμενη έναρξη της Επανάστασης. Μετείχε στην κατάληψη της Καλαμάτας την 23η Μαρτίου

1821 και σε πολλές μάχες κατά του Τουρκικού στρατού. Επέδειξε απaráμιλλη γενναϊότητα. Έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην κατάληψη της Τριπολιτσάς. Κατά τον εμφύλιο 1823-1824 ετάχθη υπέρ των Κουντουριώτη - Κωλέττη, όπου ανήκε και ο Παπαφλέσσας, και κατά του Κολοκοτρώνη. Όταν το 1825 ο Ιμπραήμ μπήκε στη Μεσσηνία και ο Παπαφλέσσας ανέλαβε να τον πολεμήσει, ο Κεφάλας τον ακολούθησε με δύναμη Δυρραχιτών μαχητών στο Μανιάκι. Διαφώνησε με τον Παπαφλέσσα για την περιοχή που ίδρυσε το ελληνικό στρατόπεδο, αλλά έμεινε να πολεμήσει. Μετά από αρκετές ώρες άνισου αγώνα, στο Μανιάκι, και αφού η νίκη έγερνε προς την πλευρά του αντιπάλου, προσπάθησε με την δύναμή του να διασπάσει τις εχθρικές γραμμές, αλλά ανάμεσα στα χωριά Κοντογόνη και Μαργέλι έπεσε μαχόμενος.

Σύσκεψη στο δήμο Νέστορος

Στις 10 Φεβρουαρίου 2009, η Δημοτική Επιχείρηση Νέστορος, διοργάνωσε στο Πνευματικό Κέντρο του δήμου σύσκεψη με θέματα σχετικά με τον πολιτισμό, τον αθλητισμό, τον εθελοντισμό και το περιβάλλον. Στη συνάντηση πήραν μέρος πάνω από 35 πολίτες, οι διευθυντές του 1ου και 2ου Δημοτικού Σχολείου, οι πρόεδροι και αντιπρόσωποι πολιτιστικών συλλόγων και αθλητικών σωματείων όλου του δήμου καθώς και εκπρόσωποι τοπικών διαμερισμάτων. Έγινε συζήτηση κατά την οποία διατυπώθηκαν πολλές ιδέες, προτάσεις και απόψεις, από το σύνολο σχεδόν των παρευρισκόμενων. Ο στόχος αυτής της συνάντησης ήταν να καταγραφούν όλες οι απόψεις και στη συνέχεια να αξιοποιηθούν. Όλοι δεσμεύτηκαν να πραγματοποιήσουν σύντομα και δεύτερη συνάντηση όπου θα κληθούν ακόμη περισσότεροι δημότες προκειμένου να προχωρήσει η υλοποίηση των δράσεων.
12-2-009

Καρναβάλι στο Βλάση

Κατά κοινή ομολογία το Βλάση πριν οδηγηθεί στη σημερινή ερήμωση πραγματοποιούσε ένα από τα καλύτερα καρναβάλια της περιοχής. Το έναυσμα το έδινε ο Γιώργος Ζάκης με ένα χωνί και με το σύνθημα «σηκωθείτε ρε παιδιά να φάμε το χαλβά και τον ταραμά». Το τι γινόταν στο Βλάση δεν περιγράφεται. Μικροί, μεγάλοι ντυμένοι με αυτοσχέδιες φορεσιές που θα τις ζήλευαν οι σημερινοί καρναβαλιστές ξεχύνονταν στους δρόμους. Τα πειράγματα, τα αστεία, τα χωρατά δεν είχαν αρχή, δεν είχαν τέλος. Στη φωτογραφία βλέπουμε μια ομάδα μαθητών ντυμένους με αυτοσχέδιες μάσκες και φορεσιές την περίοδο 1966-1967 να ποζάρουν σε μια αναμνηστική φωτογραφία στην είσοδο του δημοτικού σχολείου.

Στην είσοδο του χωριού Βλάση, από την πλευρά του Κουρτακίου, ανάμεσα στα πρώτα σπίτια των αείμνηστων Κωνσταντίνου Κακούρη και Μάρκου Κακούρη υπάρχει το μικρό σπίτι της φωτογραφίας. Μια σταλιά είναι όλο και όλο. Εδώ κατοικούσε μια ολόκληρη οικογένεια που έφυγε από το Βλάση στη συνέχεια και εγκαταστάθηκε σε άλλα μέρη. Κατοικούσε η οικογένεια του Θεόδωρου Κακούρη του Παναταζή. Ο Θεόδωρος Κακούρης είχε γεννηθεί το 1873. Ήταν άτομο ικανό, δραστήριο, δημιουργικό. Εζησε μια τραγωδία με το θάνατο της γυναίκας του που τόσο αγαπούσε. Εκοβαν στην Αρκουδόβρυση ένα μεγάλο πλάτανο από λάθος συντονισμού πέφτοντας ο πλάτανος πλάκωσε και σκότωσε τη γυναίκα του. Την τραγωδία αυτή ουδέποτε μπόρεσε να ξεπεράσει. Αγωνίστηκε να μεγα-

Κάθε σπίτι και η δικιά του ιστορία....

λώσει τα δυο ορφανά από μάνα παιδιά του. Ο γιος που τον έλεγαν Γιάννη έφυγε από το Βλάση και εγκαταστάθηκε στο Στρέφι και απόκτησε τα παιδιά Θεόδωρο και Γιώργο. Η κόρη του που την έλεγαν Παναγιώτα παντρεύτηκε στο Μηλιώτη. Έτσι το σπίτι ερήμωσε και για μεγάλα χρονικά διαστήματα χρησιμοποιήθηκε ως στάβλος. Θα μου πείτε τώρα γιατί τα γράφω αυτά και τη νόημα έχουν σε μια κοινωνία με τα σημερινά χαρακτηριστικά. Απαντάω απλά και καθαρά. Αυτή είναι η ιστορία του χωριού μας και έχουμε χρέος να τη γνωρίζουμε. Να γνωρίζουμε τους απλούς ανθρώπους του μόχθου που έζησαν και δημιούργησαν πριν από εμάς. Αυτών των απλών και αγνών ανθρώπων είμαστε απόγονοι. Δεν ήρθαμε σε αυτό τον κόσμο από παρθενογένεση.